

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem L. 175, Č. B.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j.
042369/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_042369/2018/KUSK /2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. DP-04952/2017, sp. zn. 59398/2017/ODSA/KIWI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců, a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“),

povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že došlo k významnému porušení jeho práv na obhajobu, neboť nebylo provedeno místní šetření, které by napomohlo k přesnému zjištění místa spáchání přestupku. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že byl přestupek spáchán na silnici I/16 v prostoru 105,5 km, ovšem tento popis se jeví jako nedostatečný a vzniká logická pochybnost o tom, kde měl být přestupek spáchán. Žalobce považuje přesné zjištění místa přestupku za stěžejní.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky jsou naplněny formálními znaky přestupku. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého je zjevné, že materiální znak přestupku musí být odůvodněn. Žalobce poukazoval na to, že provoz musel odpovídat možnostem jet vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla. Podle žalobce se lze domnívat, že po formální stránce přestupek spáchal, avšak nebylo prokázáno, že by tímto jednáním kohokoli ohrozil.
4. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že nebyla podanému odvolání s ohledem na lhůtu, ve které žalovaný o odvolání rozhodl, věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Žalobce poukazoval na to, že odvolací řízení standardně probíhá u žalovaného ve lhůtě okolo deseti měsíců, kdežto v jeho případě bylo odvolání projednáno během dvou měsíců, čímž mělo dojít k porušení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb. (správně má být uveden zákon č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“ – pozn. soudu). Podle žalobce došlo i k porušení čl. 96 odst. 1 Ústavy, neboť měl právo na to, aby byl jeho odvolání věnován stejný čas, jako odvolatelům v obdobných případech.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval skutkový stav a následně se vyjádřil k námitce opomenutých důkazů. Žalovaný uvedl, že žalobce v žádném svém podání nenavrhoval provedení místního šetření. K materiálnímu znaku přestupku žalovaný zdůraznil, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost, která činila 90 km/h, o více než 50 km/h, šlo tak o společensky škodlivé jednání a materiální znak přestupku byl naplněn. V závěru se žalovaný vyjádřil k nestandardní době projednání přestupku a uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v přiměřené lhůtě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o přestupku ze dne 5. 12. 2017, ve kterém byl přestupek popsán následovně: „dne 29. 11. 2017 v 10:57 řídil pan M. B., nar. ..., osobní motorové vozidlo tovární značky Kia Cee'd rz ... na silnici první třídy č. 16 v úseku 105,5 km ve směru jízdy k obci Mladá Boleslav, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h. (...) v 10:57 hodin byla projíždějícímu vozidlu Kia Cee'd rz ... naměřena rychlost na silnici první třídy č. 16 v úseku 105,5 km 147 km/h, po odečtu tolerance radaru (- 3 %) 142 km/h, a to v úseku, kde je dovoleno jet 90 km/h.“, tímto jednáním naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Přílohou oznámení je žalobcem podepsaný protokol o přestupku, fotodokumentace přestupkového jednání a ověřovací list silničního

radarového rychloměru RAMER10 C, kterým byla změřena rychlost žalobcova vozidla v daném úseku.

7. Dne 4. 1. 2018 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 a § 4 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 29. 11. 2015 v 10:57 hodin řídil na pozemní komunikaci I. třídy č. 16, ve směru jízdy na Mladou Boleslav, osobní motorové vozidlo tovární značky Kia Ceed, registrační značky ..., kterému byla v úseku 105,5 km naměřena rychlost 147 km/h, po odečtu stanoveném výrobcem měřidla ve výši 3 %, jelo vozidlo rychlostí nejméně 142 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zákonem na 90 km/h o 52 km/h. Tímto příkazem byla žalobci uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 10. 1. 2018 odpor.
8. Dne 14. 2. 2018 proběhlo ústní jednání, ze kterého se žalobce omluvil.
9. Téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Žalobci byla uložena pokuta 5 000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Dne 12. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání, které žalobce na výzvu dne 22. 3. 2018 doplnil o odvolací námítky. Mimo jiné namítal, že je třeba nade vší pochybnost prokázat, že se jednání naplňujícího znaky přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, dále že nebylo prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Podle žalobce měl správní orgán I. stupně zohlednit, že v kontextu přestupku nevznikl žádný následek přestupkového jednání (nedošlo k dopravní nehodě a nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu).
11. Dne 29. 3. 2018 bylo odvolání žalobce postoupeno žalovanému, který dne 22. 5. 2018 vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný na základě výzvy soudu vyjádřil souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Žalobce ani na základě výzvy soudu svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání neoznámil. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Žalobce nejprve namítal, že bylo významným způsobem porušeno jeho právo na obhajobu, neboť nebylo provedeno místní šetření, které by napomohlo k přesnému zjištění místa spáchání přestupku.

15. K této námitce (kterou zástupce žalobce pravidelně uplatňuje) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016 – 43, v němž s odkazem na dříve vydaný rozsudek ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, uvedl: *„[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování, a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout do práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sekce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnutí, jen výrok o rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“* Obdobně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Jak dále vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015–42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52), není potřebné, aby bylo místo spáchaní přestupku vymezeno na „metr přesně“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchaní přestupku.“
16. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchaní.
17. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikoval, že ke spáchaní přestupku došlo na pozemní komunikaci I. třídy č. 16, ve směru jízdy na Mladou Boleslav a rychlost vozidla byla změřena v úseku 105,5 km. Uvedená specifikace místa je tak zcela dostatečná, konkrétní a nelze mít pochyby o tom, kde ke spáchaní přestupku došlo. Žalobce ostatně ani sám neuvedl, jak by mohlo provedení místního šetření napomoci bližší konkretizaci místa. Specifikace místa je popsána objektivními parametry, které nejsou v čase nijak proměnlivé a nepozbývají informativní hodnoty. Žalobní bod tak není důvodný.
18. V druhé části žaloby žalobce namítal, že nebyly prokázány materiální znaky přestupku, tedy že by svým jednáním kohokoli ohrozil, či že by narušil veřejný zájem. Podle žalobce není v celém napadeném rozhodnutí uvedeno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Dále se žalobce neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají formálním znakům přestupku. Žalobce odkazoval také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého platí, že materiální znaky přestupku nelze odůvodnit formálním naplněním znaků přestupku.
19. Podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Soud se bude dále zabývat pouze pozitivním vymezením přestupku, neboť v nyní projednávané věci nebyly dány takové okolnosti, které by svědčily o spáchaní trestného činu.

20. Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Vzhledem k tomu, že žalobce sám v žalobě uznal, že lze mít za to, že po formální stránce přestupek spáchal, nebude soud dále zkoumat naplnění formálního znaku přestupku, ale zaměří se pouze na zkoumání materiálního znaku přestupku, jehož naplnění je mezi žalobcem a žalovaným sporné.
21. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je třeba považovat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
22. Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.
23. Žalobce má za to, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedošlo, neboť v danou chvíli nikoho neohrozil. Ovšem ohrožení konkrétní osoby je již jedním z projevů porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu. K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou zde přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti.
24. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 50 km/h, jednoznačně se tak provinil proti zájmům chráněným zákonem, neboť jeho jízdu lze vyhodnotit s ohledem na hodnotu překročené rychlosti jako riskantní. Rozhodně se nejednalo o nepatrné nebo těžko zaregistrovatelné překročení rychlosti, které by mohlo spočívat v překročení rychlosti například o 1 – 3 km/hod. V případě žalobce nelze seznat žádné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku. Nejvyšší správní soud i v žalobcem citovaném rozsudku uvedl, že formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že je možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě nemusí (překročení rychlosti) znamenat i naplnění materiální stránky přestupku. Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V nyní projednávané věci však takové okolnosti nelze identifikovat. K přestupkovému jednání došlo značnou intenzitou jednání žalobce, neboť v okamžiku, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 50 km/h, nelze mít za to, že by došlo k těžko postřehnutelnému odchýlení se od pravidel silničního provozu, které by sotva mohlo ohrozit zájmy chráněné zákonem, případně jiné účastníky silničního provozu. To, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiných řidičů [ve smyslu § 2 písm. l) zákona o silničním provozu] neznamená okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku.
25. Žalobci byl zároveň vedle pokuty uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. V tomto ohledu soud upozorňuje na to, že uvedený druh trestu se váže na závažnější přestupky, u nichž zákonodárce seznal, že je po jejich spáchání nezbytné

na dočasnou dobu pachatele vyloučit z účasti na silničním provozu coby řidiče motorových vozidel.

26. Na případ žalobce nelze aplikovat závěry jím odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, a to zejména z důvodu, že ve věci řešené Nejvyšším správním soudem šlo o situaci, kdy řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost o 2 km/hod, což je hodnota v běžném provozu s těžší seznatelná a ohlídatelná a navíc k tomuto překročení rychlosti došlo v rovném a přehledném úseku, nikoli v městské aglomeraci, v blízkosti školy apod. Šlo tedy o jednání, které Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako bagatelní, které sice naplňuje formální znaky přestupku, avšak k těmto formálním znakům přestupku se přidružily takové okolnosti, které vylučují, že by byl uvedeným jednáním porušen nebo ohrožen veřejný zájem. Jednání žalobce však spočívalo v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 50 km/h, žalobce tedy nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost bagatelním způsobem. S ohledem na hodnotu překročené maximální rychlosti žalobcem nelze mít pochybnosti o naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobní bod není důvodný.
27. Posledním žalobním bodem žalobce namítal, že jeho odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost, neboť žalovaný rozhodl v nestandardně krátké lhůtě. Žalobce však v této části neuváděl žádné konkrétní skutečnosti či námitky, které by považoval buď za zcela anebo za nedostatečně nevypořádané. Žalobce formuloval žalobní bod velmi obecně, a proto bude dostatečné, pokud se i zdejší soud s touto námitkou vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
28. Z výše rekapitulovaného obsahu správního spisu je patrné, že odvolání bylo žalovanému postoupeno dne 29. 3. 2018 a rozhodnuto o něm dne 22. 5. 2018, tedy téměř dva měsíce od postoupení odvolání.
29. Pro postup žalovaného platí podle § 93 odst. 1 správního řádu, že pokud není stanoveno jinak, použijí se obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části správního řádu. Ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu, které stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí tak, že je správní orgán povinen ho vydat bezodkladně, patří do hlavy VI. Žalovaný byl proto povinen toto ustanovení užít obdobně i při rozhodování o odvolání. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pak platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení. V tomto ohledu lze pro řízení u žalovaného považovat za počátek lhůty pro vydání rozhodnutí den postoupení odvolání. Žalovaný rozhodl 54. den od postoupení odvolání. V tomto ohledu dokonce překročil lhůtu 30 dnů pro vydání rozhodnutí stanovenou ve výše uvedeném § 71 odst. 3 správního řádu. Má-li žalobce za to, že měl žalovaný vydat napadené rozhodnutí v ještě delší době, domáhal by se tak dalšího porušování zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaným.
30. Námitku žalobce vztahující se ke kauzalitě mezi kvalitou zpracování napadeného rozhodnutí a lhůtou, ve které bylo napadené rozhodnutí vydáno, soud posoudil následovně. Podle ustanovení § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumává žalovaný prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu. Odvolací orgán má obecně vydat rozhodnutí o odvolání bezodkladně, případně do 30 dnů, pokud nelze rozhodnutí o odvolání vydat bezodkladně, a ve zvláštních případech může být toto rozhodnutí vydáno i do 60 dnů, jsou-li pro to splněny podmínky § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Z citované právní úpravy nevyplývá, jakou dobu by byl žalovaný povinen

věnovat vypořádání každé odvolací námitky zvlášť, či jak dlouho by byl povinen se zabývat posuzováním splnění podmínek řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí. Takováto právní úprava by totiž nebyla účelná, neboť lhůta, ve které je zpracováno a vydáno rozhodnutí u odvolacího správního orgánu (žalovaného), nesvědčí nic o preciznosti posouzení odvolacích námitek či přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Nelze prosazovat premisu, že čím delší tato lhůta bude, tím precizněji bude vypracováno i rozhodnutí o odvolání

31. Pokud měl žalobce za to, že bylo rozhodnuto v takové lhůtě, která nemohla být dostatečná pro posouzení uplatněných námitek, měl se věcně zabývat argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí a posoudit, zda napadené rozhodnutí v dostatečné míře vyvrací uplatněné odvolací námitky a odůvodňuje závěry žalovaného. Pokud tak neučinil a nepředestřel soudu, v čem je napadené rozhodnutí nedostatečné, nemůže soud tuto činnost vykonat za žalobce, neboť by tím sám formuloval žalobní body, které by následně musel vypořádat; takový postup není přípustný. Soud je vázán při přezkoumávání napadeného rozhodnutí rozsahem, který žalobce vymezil v podané žalobě (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
32. Vzhledem k tomu, že žalobce pouze obecně namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval podaným odvoláním a jediné kritérium, podle kterého tuto skutečnost poměřuje, je lhůta, ve které žalovaný rozhodl, vyhodnotil soud žalobní bod jako nedůvodný. Žalobce nijak nerozporuje posouzení prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo, neuvádí konkrétní námitky, které zůstaly nevypořádány, anebo pochybení, kterých se žalovaný dopustil. Vlastní lhůta, ve které bylo vydáno napadené rozhodnutí, s ohledem na to, že dokonce překročila zákonem stanovenou dobu, nevypovídá nic o tom, že by se žalovaný podaným odvoláním nezabýval dostatečně, případně že by nedostatečně posoudil prvostupňové rozhodnutí. V posuzovaném případě je potřeba zohlednit i to, že se nejednalo o skutkově obtížný případ. Celé přestupkové jednání bylo spolehlivě prokázáno záznamem z radaru, žalobce podepsal protokol o přestupku, vyjádřil souhlas se skutkovým stavem, a v odvolání nepředložil žádné důkazy, které by okolnosti přestupkového jednání jakkoli zpochybnil.
33. Zároveň soud nepřisvědčuje ani argumentu žalobce, že byl zkrácen na svých právech, když žalovaný rozhodl ve lhůtě kratší, než v jaké rozhoduje v obdobných případech.
34. Žalobce se domáhá aplikace zásady rovnosti podle § 7 odst. 1 správního řádu. Ovšem zásada rovnosti, resp. nestrannosti má účastníkům řízení garantovat, že nejsou při uplatňování procesních práv nedůvodně znevýhodňováni. Žalobce nebyl při uplatňování svých práv nedůvodně znevýhodněn (bylo mu umožněno podat odpor, odvolání, účastnit se ústního jednání apod.). Ze správního spisu nevyplývá, a ani žalobce neuvádí konkrétní případ, že by mu bylo neodůvodněně odepřeno uplatnit procesní právo.
35. Žalobce se nemůže úspěšně domáhat aplikace procesních postupů správních orgánů, které jsou v rozporu se zákonem, tedy vydávání rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40, uvedl, že „[ú]častník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“ Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo upřeno uplatnit svá procesní práva, nedošlo k porušení zásady rovnosti a

nestrannosti a žalobní bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně